Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Rusalii, a tuturor sfinţilor, pomenirea Duminicii naşterii sfintei Virginia şi sărbătoarea sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava

Mă aşez în carte cuvânt, şi cu el Îmi păstoresc poporul, Mi-i păstoresc pe cei ce s-au dat lui Dumnezeu de bunăvoie, ca să nu mai fie ei din lume apoi, ci din Dumnezeu să fie, din El să ia şi să aibă, şi să dea în părţi pe Dumnezeu, iar celor din cer să le dea stat cu ei la masă şi să le dea iubire, că tot cerul de sfinţi, toţi cei cereşti acum, au să dea şi să ia iubire, căci iubirea din oameni leagă cerul şi pământul în petrecere sfântă, şi trebuie credinţă pentru această împlinire pe pământ şi trebuie dor, căci precum floarea mult înmiresmată se vede, dar nu se vede mireasma ei, ci doar se simte împărţindu-şi mireasma, tot aşa şi sfinţii cerului: nu se văd, dar cei credincioşi le simt prezenţa şi mişcarea şi lucrarea, inimă de la inimă simţindu-se aceştia, de pe pământ şi din cer deodată.

Şi iată, după ce Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh au împodobit ziua de serbare a Rusaliilor în bucurie de Duh Sfânt, vin Eu, Domnul, cu ziua de serbare a cerului de sfinţi, vin cu sfinţii ca să le dau împlinirea bucuriilor cu Domnul, că au merite mari cei ce au iubit pe Domnul pe pământ şi s-au unit cu El în cer apoi în patria sfinţilor, în cele ce nu se văd ale facerii lui Dumnezeu, şi e măreaţă patria sfinţilor şi e Domnul mângâierea lor, patrie dorită de ei încă de pe pământ, o, şi nu ştie omul aceste taine mari, mai adevărate ele decât tot ce se vede între cele făcute ca să se vadă, şi-ţi descopăr acum o taină mare, măi poporul Meu, iar râvna ta va creşte mult, ca şi datoria cea de fiecare clipă între tine şi Mine, căci cel ce Mă alege pe Mine de viaţă şi de împreună vieţuire apoi, trebuie unul ca acesta să semene cu Mine, trebuie, şi nu puţin aceasta.

Am spus vouă, fiilor, am spus încă de acum două mii de ani taina dintre Mine şi Tatăl şi am spus: «*Tatăl este în Mine, iar Eu în Tatăl*», şi am spus că cel ce a văzut pe Fiul a văzut şi pe Tatăl. Aceasta este taina celui ce este în Dumnezeu şi cu Dumnezeu cu adevărat, aşa încât dacă unul ca acesta se uită într-o oglindă, să-L vadă pe Domnul, nu pe sine, să nu se mai vadă aşa cum omul se vede pe sine în oglindă, şi numai aşa ar fi să-şi cunoască omul îndumnezeirea, căci Eu pentru ca să-l îndumnezeiesc pe om am venit cu această lucrare pe pământ acum, şi ca să fac aceasta mai mult decât am făcut până acum, ca să lucrez Eu peste om, nu omul să lucreze pentru îndumnezeirea lui.

O, e mare taină, e mare lucru să fiu Eu, Domnul, una cu omul, iar omul una cu Mine. Aceasta înseamnă să se dea Mie cu totul omul în acest timp măreţ, când Eu vin iarăşi pe pământ cuvânt ca să-l zidesc cu cuvântul pe om, iar el să se lase lucrat de Dumnezeu, iar când se uită în oglindă, să-L vadă pe Domnul, nu pe sine să se vadă omul cel iubitor de Dumnezeu.

Am spus fiilor poporului Meu cel de azi: *«Călugăriţi-vă viaţa, fiilor!»*. Aşa poate să fie omul fiu al acestui popor lucrat de cuvântul Meu pe pământ acum, la sfârşit de timp, când Eu vin şi cuvintez peste pământ ca să-Mi întocmesc calea şi măreţia ei, ca să-Mi pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie şi ai Mei, precum este scris, iar în locul pregătit de Mine stau şi ai Mei din cer, că în Mine şi cu Mine sunt şi stau cei ce sunt ai Mei, lăsându-se ei făcuţi după chipul şi asemănarea Mea, căci Eu am putere să-l îndumnezeiesc pe om.

Voi, fiilor, aveţi grijă mare de datoriile celor ce-şi călugăresc viaţa luându-şi-o din lume şi aducând-o la Mine ca să le-o îndumnezeiesc Eu, dar mai ales să căutaţi cu lepădarea de sine mereu, mereu, că nu ştiţi când are Domnul nevoie să facă din voi sprijinul Lui în vremea aceasta de facere nouă, lucrând între voi sau luând de la mijloc şi dând în părţi ca să Se împartă Domnul cu facerea Sa.

Omul este stăpânit de păcat încă de la început, de când n-a mai vrut cu Dumnezeu, ci cu sine a vrut, bietul de el, şi iată cât este de primejdioasă nelepădarea de sine pentru cei ce vin pe cale cu Domnul! Omul se uită la sine în oglindă şi se vede pe sine dacă el nu se dă cu totul Domnului, ba se desparte de Domnul când se priveşte şi se vede pe sine în oglindă. Iată, se luptă din răsputeri, obosind şi lucrând se luptă omul să ajungă mare pe pământ între oameni şi să facă lucruri mari, după cum şi le aşează în gând. Păi să se lupte omul să ajungă mare şi cu viaţa lui îndumnezeită, aşa încât când se priveşte în oglindă să-L vadă pe Domnul, nu să se mai vadă pe sine, şi atunci este omul îndumnezeit.

O, nu te descumpăni, omule! Să nu zici că nu se poate. Se poate măcar să nu te mai uiţi atât de mult la tine, şi să te uiţi mai mult la Mine, la Domnul tău, Care te învaţă să fii veşnic ca şi El. Îmi va spune omul că nu-L poate vedea pe Domnul dacă se uită în oglindă. O, măcar să nu cauţi să te mai uiţi la tine dacă ştii că nu te laşi stăpânit de Domnul, dacă nu poate Domnul în tine să-Şi lucreze lucrarea Sa ca în vase trebuitoare pentru El. Tu te duci să-ţi cumperi un vas ca să-ţi pregăteşti în el cele de trebuinţă ţie. O, tot aşa Îmi trebuie şi Mie vas ca să-Mi sprijin în el pe cele de trebuinţă omului flămând de viaţă pe pământ. Aşa am avut-o Eu, Domnul, pe Verginica vas al Meu pe pământ acum, la sfârşit de timp, şi se vede în fii lucrarea ei cu Mine, ca în oglindă se vede. Nu trebuie să se uite omul în oglindă ca să-L vadă pe Domnul, ci trebuie să vadă lucrarea Domnului în lucrarea omului. După chipul şi asemănarea Mea să fie omul în lucrarea sa înaintea Mea şi înaintea oamenilor, şi aceasta înseamnă lepădarea de sine a omului, Dumnezeu în om lucrându-Şi lucrarea Sa.

Era duminica tuturor sfinţilor în ziua când tu te-ai născut între oameni pe pământ, Verginica Mea, trâmbiţa Mea cea de apoi. Am cântat din tine peste un popor douăzeci şi cinci de ani, Verginica Mea. A văzut şi a auzit acest popor vorbirea Mea dinăuntrul tău, vasul tău îndumnezeit de Dumnezeu. O, câţi din cei ce te-au privit au văzut pe Domnul înăuntrul tău lucrând la vedere? Numai cei binecredincioşi s-au lăsat cuprinşi de această vedere sfântă a ochilor lor, iar tu ai stat cuminte în mâna Ziditorului tău şi ai fost vas de trebuinţă Domnului, trâmbiţa Mea ai fost, Verginica Mea.

— O, şi ai trâmbiţat, Doamne, peste pământ prin trâmbiţa Ta şi s-au strâns mulţi să asculte. Trâmbiţai, Doamne, trâmbiţai prelung din trâmbiţă şi chemai să vină la Tine cei ce auzeau cuvântul, dar dacă ei veneau şi auzeau şi vedeau în mine pe Domnul, şi nu se lepădau de sine cei ce veneau să vadă şi să audă, o, nu se lăsau cu Dumnezeu cei ce veneau. O, să nu se mai întâmple tot aşa cu cei ce vin acum la Tine şi la izvorul Tău de cuvânt şi la poporul Tău, care Te împarte lor, Păstorule milos, cu dulce păşune pentru cei ce au urechi de auzit şi ochi de văzut şi minte de priceput taina Ta de azi, venirea Ta cuvânt pe pământ, Bunule Doamne!

Pe toţi cei ce trag cu Tine, ajută-i să se îndumnezeiască, Doamne! Nu pe alese să caute ei să Te împlinească în ei şi cu ei, ci tot cuvântul Tău să ia viaţă în ei. Să asculte ei, Doamne, căci cei neascultători fac prietenie cu diavolul vrăjitoriei şi al fermecătoriei, precum este scris, iar ei, chiar dacă nu pricep că aceasta fac, văd apoi rodul neascultării lor, văd că nu s-au biruit pe sine şi că iarăşi au fost biruiţi.

Le-ai spus adesea la creştini să-şi călugărească viaţa, le-ai spus aceasta în fel şi chip, şi trebuie iar şi iar să-i învăţăm pe ei aceasta şi să le arătăm aceasta cu degetul arătător, că mai mult decât atât trebuie să fie cei ce vin la masa Ta, la lucrul Tău cu ei. Nici unul să nu vrea mai puţin dintre cei ce vin şi sunt ai Tăi, ci să înţeleagă fiecare câtă putere are omul în care poate să locuiască Domnul cu plinul lucrărilor Sale, şi apoi să se la-se biruit, să se lase zidit după trebuinţa Ta, Doamne, căci când omul se naşte, prin întreagă naştere se naşte, şi apoi el este.

O, fii ai Domnului-Cuvântul, trâmbiţez peste voi. Să ajungă la fiecare glasul trâmbiţei Domnului. Îndeletniciţi-vă întru totul cu viaţa cea călugărească şi aşezaţi-vă în ea, că acesta a fost ţelul Domnului cu acest popor acum, la sfârşit de timp. Au fost dintre cei ce au stat cu Domnul douăzeci de ani şi n-au iubit aceştia viaţa călugărească şi şi-au spus că nu sunt ei pentru aşa

ceva, şi s-au îndurat să se tragă de lângă Domnul şi să se ducă în lume, şi s-au dus. Din pricina spuselor lor împotriva vieţii cerută de Domnul, din această pricină au fost ei smulşi de vârtejul din lume, care a lovit peste ei şi i-a tras afară, unde-şi fac voia lor.

O, nu sunt bune cuvintele împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Se aşează mai mare ca Dumnezeu cel ce face aşa, iar Domnul stă împotriva celor trufaşi în dreptul Lui, precum este scris. O, învăţaţi la vreme şi lucraţi mult apoi, fiilor, ca să-L vedeţi pe Domnul când vă uitaţi la voi. Aceasta este taina acestui popor acum, la sfârşit de timp. Pe Domnul să-L vadă, şi să-L privească în voi cei ce vin până aici, la izvor, după apă, iar cine nu caută şi nu iubesc pe Domnul, aceia nu ştiu să vină când vin.

O, fiilor, omul este stăpânit de păcat, iar fiul lui Dumnezeu este stăpânit de Dumnezeu şi are datoria să îndumnezeiască în jurul lui pe om. Aceasta este ceea ce eu, trâmbiţa Domnului, vă dau vouă în ziua mea de serbare între sfinţi, iar sfinţii se uită prelung la voi, la poporul care a răsărit pe pământ prin cei purtători de Dumnezeu după plecarea mea lângă Domnul. E ziua duminicii tuturor sfinţilor, şi încă de la naşterea mea m-au ocrotit toţi sfinţii, care au văzut atunci pe Domnul punând peste mine darurile pe care le-am purtat, spre slava Lui cea de sus pe pământ, şi spun sfinţii în ziua lor de serbare:

— Slavă Ţie, Doamne, că ai început să împărăţeşti, că ai luat dintre oameni fii şi ai făcut din ei slujitori ai Tăi, împărăţia Ta peste ei şi cu ei! Slavă Ţie în trâmbiţa Ta, pe care azi o sărbătorim, sărbătorind cu toate cetele de sfinţi şi dându-Ţi Ţie toată slava, o, Doamne! Amin.

— În această duminică slăvită am şi eu, Doamne, sărbătoarea mea între sfinţii Tăi mucenici. Stau în cetatea Sucevei mărturie Ţie că am fost fiul Tău pe pământ, pe vatra neamului român odihnindu-mă acum, şi m-au numit părinţii bisericii Ioan cel nou de la Suceava, peste care Tu Ţi-ai zugrăvit înaintea ochilor necredincioşi slava Ta cea de sus cu sfinţii Tăi, căci ai trimis îngeri la vedere peste trupul meu sub pătimire atunci şi ai slăvit iubirea mea de Tine şi adevărul Tău în cei credincioşi. Cu bucurie salt şi eu în ziua aceasta a sărbătorii sfinţilor Tăi toţi, şi am voit să las şi eu cuvânt pentru slava Ta de azi, iar poporului Tău să-i dau îndemnul sfânt al veghii sfinte înaintea Ta şi a cuvântului Tău de peste el, ca să facă deopotrivă tot fiul acestui popor, să facă împlinitor cuvântul Tău întru el, că nimic nu aduci Tu peste ei, decât ceea ce pot ei să împlinească pe calea Ta cea slăvită cu ei acum. Amin.

— Eu, Domnul, am mărturie acest popor, care M-a primit prin credinţă. Ca între sfinţi stau în mijlocul lui şi grăiesc cuvântul Meu, care curge apoi de aici peste pământ.

Te învăţ rugăciunea iubirii de Dumnezeu, măi poporul Meu. Mereu, mereu să-Mi grăieşti şi să-Mi spui: Sădeşte, Doamne, în mine, smerenie curată, cuget bun, ascultare, răbdare, blândeţe, ca să Te iubesc cu tot sufletul şi gândul meu, iar de am greşit iartă-mă şi luminează-mă, văzând neputinţa sufletului meu, şi dă-mi darul Tău ca să pun, mereu, mereu să pun început bun. Amin.

O, nu uitaţi apoi ceea ce M-aţi rugat, şi faceţi, fiilor, ceea ce aţi spus că vreţi să fiţi cu ajutorul Meu, ca şi Eu, Domnul, să fac ceea ce Mi-aţi cerut. Dragostea de Mine să vă fie rană, ca să pot să fiu cu voi mereu viu ca şi rana cea vie, măi fiilor. Orice mişcă sufletul spre simţiri cereşti cu voi, aceasta să căutaţi, aceasta Mă ţine cu voi. De pe nicăieri voi să nu luaţi, decât de la Mine, căci Eu sunt Întâiul întru totul şi întru toate, şi nu sunt pe nicăieri mai întreg cu lucrul şi cu statul şi cu graiul Meu ca şi aici, la voi. Peste tot Eu dau în parte, după cum e omul de primitor, dar la voi Mă las întreg, că vreau cât mai curând să Mă las văzut, să se uite oamenii la voi şi să Mă vadă pe Mine, nu pe voi, aşa încât voi să fiţi Eu, fiilor, căci aici lucrez Eu, numai Eu, nu şi omul, şi de aceea pot să Mă las aşa cum sunt Eu, căci am pus mai întâi darul credinţei în voi, şi apoi am lucrat lucrarea Mea.

O, fiilor, vă roagă trâmbiţa Mea să fiţi mângâietori pentru rană, să nu treceţi pe lângă rană, ci să suflaţi în usturimea ei şi să chemaţi puterile de sus putere pentru rană, că rănit sunt şi Eu, şi Mă mângâie sfinţii, fiilor, şi Mă însoţesc sus şi jos sfinţii Mei şi nu sunt singur nicicând şi pe nicăieri, ci cu oaste merg şi petrec.

Vai celui singur! Feriţi-vă să staţi singuri, fiilor! Căutaţi să semănaţi cu Domnul pentru această ascultare! După chipul şi asemănarea Mea să lucraţi şi voi, iar dacă vă este greu aceasta, umblaţi la iubire, că nu vă este desăvârşită iubirea cea pentru ascultare, o, fiilor.

O, nu vă luaţi după cei slabi cu iubirea cea pentru ascultare, măi fiilor! Căutaţi după mustrare dacă nu sunteţi desăvârşiţi în ascultare, căci Eu vă veghez mult, mult, şi aduc de ştire la voi inima din voi şi lucrul cel peste inimi şi vă păzesc de satana, care ar da în disperarea lui să-şi facă loc în voi cu el, dar voi fiţi fiii veghii sfinte, că războiul este sfânt, o, fiilor, şi Eu sunt Cel dintâi în luptă pentru cei ascultători ai Mei, că am de aşezat pe pământ scaunul împărăţiei cerurilor şi să pun în foc scaunele de domnie ale oamenilor, care nu caută cu voia Domnului peste ei.

Las peste voi multa Mea pace pentru voi. Pace vouă, măi fiilor! Cu voi Îmi găsesc şi Eu liniştea şi pacea. Cu Mine să vă păstraţi şi voi pacea, căci răul va trece ca părerea, dar împărăţia Mea cea pentru cei iubiţi ai Mei va fi ea pe vecii, ca şi Dumnezeu, şi ne vom mângâia în ea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

2/15 iunie 2014